Тебе, о розуме людський,
я мав єдиного за бога,
я право серця зневажав
і ждав на землю серця твого;

І от тепер, коли минув
час почуття, надії, віри,
коли в душі запанував
лиш розум над усім без міри,

я озираюся назад —
і жаль пекучий обгортає
мені всю душу... Де ж той рай?
Колись він був, тепер немає.

1892